

MØBLAR

Tá ið vit nú hava útstilling, í tveimum hæddum kunnu vit betur enn nakrantíð sýna okkara fjølbroytta úrval av møblum av nærum øllum slagum.

Pf. Johannes úr Hvalvík

Möbilhandil Klakksvík, tlf. 5034

**Vit hava altíð á goymslu
alt tilfar til**

**blikksmíð
sanitet
hitaverk**

DEMICH

Verður sent um

Tlf. 1776 - Tórshavn

alt landið

Vippuvindeygur

á goymslu hava vit vippuvindeygur í hesum støddum:

breidd 118 cm. × hædd 117 cm.
breidd 145 cm. × hædd 117 cm.
breidd 165 cm. × hædd 117 cm.
breidd 200 cm. × hædd 117 cm.

annars gera vit alt snikkaraarbeiði, og geva fegnir tilboð.

KARL HANSEN'S SNIKKARAVIRKI
tlf. 5432

KLIPP ÚT - KLIPP ÚT - KLIPP ÚT

Hygiejniskar vørur

12 × 3 STK. »HYMO LUXUS« KR. 12.-
30 STK. »HYMO« í POSUM KR. 6.-

+ postgjald 0,80 — tíkið verður ímóti frimerkjum,

✱ **BETRI VØRA FINNST IKKI!** ✱

NAVN:

BÚSTAÐUR:

SPECIAL-IMPORTEN

Landemerkt 7 - København K. - Byen 2026 - Postkonto 4018

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tógv. og skjóta avgreiðslu.
Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll slag av færoy-skum tógvi.

TÖTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

Harmonikuhurðar

hugsa tygum um harmonikuhurð, so tosi við okkum, vit geva fegnir allar upplýsingar, um prís, og senda próvar.

KARL HANSEN'S SNIKKARAVIRKI
tlf. 5432

Føroyskur fiskireiðskapur

Polyethylen, polypropylen, terylene
Sisal- og hampsnori í øllum tjúkdum
Teymar úr bummull, terylene, akvafleks o. ø.
Manilla- og sisaltog, alt tilvirkað úr besta rævni

TOG OG SNORSVIRKIÐ
Klakksvík — Telf. 5254 - 5477

NORÐOYA SPARIKASSI

stovnaður 1919

Renta av innsettum peningi:

3 mánaða uppsøgn 5 % p. a.
Úttan uppsøgn 4 % p. a.
Kekk — konti 2 % p. a.

Fyri innskot við longri uppsagnartíð verða renta latin eftir seravtalu
Lán verða givin móti veð í jørð og bygningum.
Avgreiðslutíð hvønn gerandisdag kl. 10—12 og kl. 13½—15½,
leygardag kl. 10—12½

KUFFERT

GÖÐ, BILIG og VÖKUR

á goymslu.

Pf. Maria Poulsen & Co.,

tlf. 2000.

SKULA TIT BRÚKA BIL

persónkoyring ella skúla-
koyring, so snarið tlf. 3456

Alexander Dalfoss

BRÚKT KLAVER

ynskist til keys.

Prentsm. v. á.

TOP-TEN

1. Here it comes again (The Fortunes)
2. Is it really over (Jim Reeves)
3. We shall overcome (Joan Baez)
4. Mina første barndomsår (The Key Brothers)
5. Get off of my cloud (The Rolling Stones)
6. Gjemt er ikke glemt (Björg Irma)
7. Satisfaction (The Rolling Stones)
8. Lappland (Finn Eriksen)
9. The Fools Paradise (Jim Reeves)
10. Føroyskur dansur (Nólsýngjar kvøða)

GARRARD plátu-
spælarar kr. 180.00
GARRARD plátu-
skiftarar kr. 260.00

tær fáast hjá

H. C. W. TÓRGARÐ,
telf. 2043.

Haldið SOSIALIN

Max Cato:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Eitt tjúkt, nasadjarvt andlit á miðjum aldri, fult av varnum vantrest. David hevði teknað hann nettupp sum hann segði eitthvørt ónerisligt. Sum roksandi minnisavnsgeitari helt David fram: »Hetta er Marcel. Teir vistu ongantíð tilnavn hansara. Hasir fransmenninir í hjálondum frakka eru dekan og varnir at siga meira enn neyðugt er. Eingin kvinna fekk frið fyrri honum, var hon minni enn hálvthundrað metrar frá, segdu tey.

Eg sat við síðstu tekningini í hondini. Ein blámaður, varnarar ikki so tjúkkur sum vanligt, nös in ikki so kleimd sum vant, heldur var hon vakurt skapað — eitt stórbart anlit, men svart, ljómandi svart. »Hatta er Charles, segði David. Einkin annað.

»Hann er úr Iowa, segði hann, »og kanska at so er, ella ið hvussu er innan fyrri 300 mil-ir háðani. Hann var tveir metrar høgur, segdu tey — eitt

mælingur, ein ektadur nevaleikari av teim tyngstu.

Tja, endaði David, »har eru so allir brotsmenninir.

Tá ið hann sá anlit mitt, legði hann knapliga aftrat: »Undantíkið prestin sjálvandi.

Eg blaðaði tekningarnar einferð aftrat. Tey fyra fremmandu anlitini stardu ímóti mær sum deyðninga-skortar. Eg grundaði yvir, hvussu teir mundu hava verið vörðnir í livandi lívi. Hvar vóru teir nú? Hvi hevði umboðsmaðurin roynt at leggja ábyrgdina frá sær? Hvi vildi teir fara aftur á sjúkrahúsið? Og hvat var tað fyrri sjúkrahúsið?

David stardi finskur at mær. Hann visti, at eg slapp ikki frá hesum. Onkursvegna noyddist eg at grava røkað út.

Eg ypti akslar og segði: »Kann eg læna tær eitt sindur?»

»Hav tær, svaraði hann líkasælur. »Eg eri liðugur við tær. Hann var betri til passar. Hann hevði óivað verið tyngdur av

ú, og helt seg nú hava flutt

byrðina yvir á meg. »Um tú hevur áhuga, segði hann, »fer tú skjótast tíðindini frá flogskiparanum. Hann er næstan til reiðar at loysa av posabandi-num. Síðan er tað ein litil tjúkkur bilstjóri, ið eitur Aristide. Uppá hann noyddist tú at ofra einar tveir, triggjar munnar av sterkum. Og so er tað sjúkrahúslæknin, eg segði tær um. Tala eisini við fyrstodukvinnuna.

Eg hitti flúgvann í skeinkistovu. Hann var tættbygdur maður (parisari), við anlitum skornum úr træ. Var í stuttum leðurjakka. »Steyrakuldi mín, segði hann brosand, áðrenn hann visti, hvat eg vildi honum. Gamla flogið, hann forði, var av uppruna amerískt. Tað var sett eftir í Kyrrahavinum aftaná kríggið, og var brúkt til flutnings millum oyggjarnar. Hann var tann harðasti av øllum, og eg fryktaði fyrri, at hann fór ikki at vera lættur at fáa nakað burt úr. Men eingin vandi var fyrri tí, eg fekk part hansara í söguni uttan nakað tjak.

»So, tygum eru farin at fregnast, ha? Tja, hatta er eisini ein ljót sog. Hann lat meg bjóða sær eina øl, og sat og starrði

glasinum sum hann skuldi verið í iva. »Hetta hevur pint meg eitt sindur. Tað er okkum ikki til størvgis heiður. Hann gjørdi upp við samvitsku sína, hugdi beint at mær og segði knapliga: »Nú, spyrji so? Hvat vilja tygum hava at vita?»

Aristide, litli, lubbuti bilstjórni mátti jakstrast gjøgnum triggjar skeinkistovu. Hann var av tí slagnum, tú sær í teim stóru lastvagnunum, ið koyra oman eftir Hausmann-vegnum og hirað litid um ferðatalvurnar og klandrast við lögreluna. Har hoyrði hann til, tó hevði hann altíð stundir til at hyggja eftir eini vakrari gentu, sum fór tvørturum gøtuna, og gera okkurt óráðuligt viðbragð afturfyrri, at sýna virðing sína. Hann var maður ið reykt av absinti og leyki. Partur hansara í söguni kostaði mær triggjar konjakkur. Hann var treiskur, og í fyrstuni vildi hann yvirhøvur einki siga. Hvat gagn var í at grava deyðar menn upp aftur, mótmælti hann.

»Presturin er langt síðan komin til harnirólisa, segði

hann, »og stendur tað til hansara, so hevur hann mestur smoygt teir triggjar ótanganar innum eisini. Um ikki, vita tygum, hvar tygum munnu finna teir. Teir eru niðriundir, tað tori eg vedda 1000 frankar uppá ...» men hann helt ikki sjálvur hetta vera stuttligt og hann læði ikki.

»Hvi dámdu tygum ikki faðir Doonan?« spurdi eg.

Absint og konjakk standa ikki væl saman. Eygu hansara tóku at flakka, meðan tey leitaðu míni upp: »Eg ikki dánt hann. Tvælt, eg hevði einki ílt inni við hann.»

»Ja, men hvi vilja tygum tá ikki geva honum eftirmæli. Tygum stjála navn hansara úr söguni. Eg gitti, at hann var kato-likkur, og so var. »Er hetta ikki deyðssynd?« spurdi eg, og tað skakaði hann. Nú var stund in at keypa honum seinasta glasið.

»Á, teskaði hann, »hatta havi eg ikki hugsað um. Hann hevði nú góða kenning og var bloyttur. Hvassligt orð hevði nú fingið hann at grátið. »Men sig so, hvat tygum vilja víta.«

(Framhald)